

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventistikirkko – numero kolmekymmentä

Jeff Pippenger
2026-01-16

Numero kolmkümmend

Matteuksen kirjassa oleviin messiaanisiin täyttymyksiin sisältyvät lopun ajan tienviitta, sanoman formalisoimisen tienviitta sekä kaksi todistajaa 9/11:n tienviitasta, joista toinen on Laodikealle annetun sisäisen sanoman todistaja ja toinen islamin terrorismin ulkoinen sanoma. On sopivaa, että 9/11:n tienviittaa edustaa kaksi Matteuksen kahdestatoista messiaanisesta täyttymyksestä, sillä 9/11 sisältää toisen enkelin sanoman, jossa on aina kaksinkertaistuminen. Heinäkuun 18. päivän 2020 kuolema oli viides tarkastelemamme tienviitta, ja sitten erämaassa huutava ääni heinäkuussa 2023 oli kuudes, ja vuoden 2024 ylösnousemus oli numero seitsemän. Kahdeksas messiaaninen täyttymys on Keskiyön huuto.

Kahdeksas messiaaninen tienviitta on keskiyön huuto

Mutta tämä kaikki tapahtui, että kävisi toteen se, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: “Sanokaa tytär Siionille: Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi, sävyisänä ja aasilla istuen, varsalla, ikeenalaisen aasin varsalla.” Matteus 21:4, 5.

Ennustus

Iloitse suuresti, tytär Siion; huuda riemusta, tytär Jerusalemi: katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi: hän on vanhurskas ja tuo pelastuksen; nöyrä, ja ratsastaa aasilla, nuorella aasilla, aasin varsalla. Sakarja 9:9.

Viisisataa vuotta aikaisemmin Herra oli julistanut profeetta Sakarjan kautta: ”Iloitse suuresti, tytär Siion; riemuhuuda, tytär Jerusalemi. Katso, sinun Kuninkaasi tulee sinun tykösi. Hän on vanhurskas ja tuo pelastuksen; hän on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasinvarsalla, aasin tammalla.” [Sak. 9:9.] Jos opetuslapset olisivat käsittäneet, että Kristus oli menossa tuomiolle ja kuolemaan, he eivät olisi voineet täyttää tätä profetiaa.

Samoin Miller ja hänen työtoverinsa täyttivät profetian ja julistivat sanoman, jonka inspiraatio oli ennalta ilmoittanut annettavaksi maailmalle, mutta jota he eivät olisi voineet julistaa, jos he olisivat täysin ymmärtäneet ne profetiat, jotka osoittivat heidän pettymyksensä ja esittivät toisen sanoman, joka oli saarnattava kaikille kansoille ennen kuin Herra tulisi. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat annettiin oikeaan aikaan, ja ne toteuttivat sen työn, jonka Jumala oli tarkoittanut niiden kautta toteutettavaksi.” Suuri taistelu, 405.

Jumalan profeettallisen sanan väärinymmärtäminen liittyi Kristuksen voittoisaan Jerusalemiin ratsastuksen historiaan sekä myös rinnakkaiseen historiaan keskiyön huudon sanoman

julistamisesta vuonna 1844. Sata neljäkymmentäneljä tuhatta velvoitetaan ymmärtämään ”profetiat, jotka osoittavat heidän pettymyksensä”. Johannekselle ilmoitetaan Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa ennalta, että pienen kirjan sanoma, joka oli oleva makea hänen suussa, muuttuisi karvaaksi.

”Meillä ei ole mitään pelättävää tulevaisuuden suhteen, paitsi jos unohdamme sen tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” *Life Sketches*, 196.

”Herran johdatus” menneisyydessä esitetään muiden kaitselmuksellisten tekojen ohella siten, että Hänen kätensä peitti erehdyksen laskelmissa, sillä milleriläisten ei ollut parhaaksi ymmärtää pettymystään ennalta, sen enempää kuin opetuslastenkaan oli parhaaksi ymmärtää ristillä kokemansa pettymyksen kaikkia osatekijöitä. Mutta Keskiyön huudon julistuksen historia tunnistetaan juuri siksi valoksi, joka johtaa taivaaseen, ja tämä todetaan Ellen Whiten aivan ensimmäisessä näyssä. Sadan neljänkymmenen tuhannen täytyy ymmärtää opetuslasten ja milleriläisten pettymykset. Kieltäytyä tuosta valosta merkitsee pudota polulta.

”Heillä oli polun alussa takanaan kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan ‘keskiyön huudon’. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkansa, etteivät he kompastuisi.

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edellään ja johti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian muutamat väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aiemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean kätensä, ja hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka leijaili adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ‘Halleluja!’ Toiset taas kielsivät uhkarohkeasti heidän takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johtanut heitä näin pitkälle. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään maalin ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas pimeään ja pahaan maailmaan heidän alapuolelleen.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Kahdeksas tienviitta on keskiyön huuto, jota Kristuksen voitollinen saapuminen Jerusalemiin esikuvallistaa.

”Keskiyön huutoa ei niinkään kannattanut todistelu, vaikka Raamatun todistus oli selvä ja ratkaiseva. Sen mukana kulki pakottava voima, joka liikautti sielua. Ei ollut epäilystä, ei kyselemistä. Kristuksen riemullisen Jerusalemiin-saapumisen yhteydessä kansa, joka oli kokoontunut maan kaikista osista viettämään juhlaa, virtasi Öljymäelle, ja liittyessään siihen joukkoon, joka saattoi Jeesusta, he tempautuivat hetken innoitukseen ja auttoivat paisuttamaan huutoa: ‘Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!’ [Matthew 21:9.] Samalla tavoin myös epäuskoiset, jotka tulivat adventistikokouksiin — jotkut uteliaisuudesta, jotkut pelkästään pilkatakseen — tunsivat sanomaa säestävän vakuuttavan voiman: ‘Katso, Ylkä tulee!’” *Spirit of Prophecy*, volume 4, 250, 251.

Ollakseen viisas neitsyt viimeisinä päivinä olisi profeettallisen välttämättömyyden vuoksi vaadittava, että nuo viisaat neitsyet kokevat pettymyksen, joka puolestaan johdattaa vertauksen viivytyksen aikaan. Ilman viivytyksen ajan kokemusta et ole viisas etkä tyhmä neitsyt.

”Myös Matteuksen 25. luvun vertaus kymmenestä neitsyestä kuvaa adventtikansan kokemusta.” Suuri taistelu, 393.

Joka tapauksessa viimeisten päivien viisaiden neitsyiden täytyy kokea pettymys, joka vastaa 19. huhtikuuta 1844, sillä vertauksen kokemus on niiden sadan neljänkymmenenneljän tuhannen kokemus, jotka Johannes Ilmestyskirjassa tunnistaa neitsyiksi.

Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa, sillä he ovat neitsyitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee. Nämä on lunastettu ihmisten joukosta esikoishedeleminä Jumalalle ja Karitsalle. Ilmestys 14:4.

Kuinka monet Kristuksen vertauksista on suoraan ja nimenomaisesti ilmaistu täyttyvän kirjaimellisesti aivan viimeistä piirtoa myöten? Jokainen vertaus on täyttyvä aivan viimeistä piirtoa myöten, mutta vertaus kymmenestä neitsyestä esitetään nimenomaisesti sellaisena, joka on täyttynyt menneisyydessä ja täyttyy tulevaisuudessa ”aivan viimeistä piirtoa myöten”. Sitä verrataan kolmanteen enkeliin, jonka tulee pysyä nykyisenä totuutena vuodesta 1844 alkaen siihen saakka, kunnes Miikael nousee ja ihmisen koetusaika päättyy.

”Minut ohjataan usein kymmenen neitsyen vertaukseen, joista viisi oli viisaita ja viisi tyhmiä. Tämä vertaus on täyttynyt ja on täyttyvä aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja kolmannen enkelin sanoman tavoin se on täyttynyt ja on edelleen oleva nykyinen totuus ajan loppuun asti.” Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Ajan loppuun saakka vertaus kymmenestä neitsyestä on nykyhetken totuus, ja Keskiyön huuto täyttyy jälleen aivan kirjaimellisesti.

”On maailma, joka makaa pahuudessa, petoksessa ja harhassa, aivan kuoleman varjossa, — unessa, unessa. Ketkä tuntevat sielunsa synnytystuskat herättääkseen heidät? Mikä ääni voi tavoittaa heidät? Mieleni siirrettiin tulevaisuuteen, siihen aikaan, jolloin merkki annetaan. ’Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan.’ Mutta jotkut ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lamppujensa täyttämistä varten, ja liian myöhään he havaitsivat, ettei luonne, jota öljy edustaa, ole siirrettävissä.” Review and Herald, February 11, 1896.

Keskiyön huuto on seuraava tienviitta horisontissa sadan neljänkymmenenneljän tuhannen liikkeessä. Tähän tienviittaan liittyy vaino, joka alkaa uskollisia vastaan ennen sunnuntailakia. Tuo vaino on ulkoista ja sisäistä, ja sisäiseen vainoon sisältyy kaksi erillistä vertauskuvaa. Toinen näistä vertauskuvista on Juudas, toinen Suuri neuvosto.

Yhdeksäs messiaaninen tienviitta on kavaltaminen 30 hopearahasta vastaan

Silloin kävi toteen se, mikä oli puhuttu profeetta Jeremian kautta, joka sanoo: ”Ja he ottivat ne kolmekymmentä hopearahaa, hänen hintansa, joka oli arvioitu, hänen, jonka Israelin lapset

olivat arvioineet; ja antoivat ne savenvalajan pellosta, niin kuin Herra oli minut määrännyt.”
Matteus 27:9, 10.

Ennustus

Ja minä sanoin heille: Jos teistä hyvältä näyttää, antakaa minulle palkkani; mutta jos ei, niin olkaa antamatta. Niin he punnitsivat minulle palkakseni kolmekymmentä hopearahaa. Ja Herra sanoi minulle: Heitä se savenvalajalle, tuo kallis hinta, jonka arvoiseksi he minut arvioivat. Ja minä otin ne kolmekymmentä hopearahaa ja heitin ne savenvalajalle Herran huoneessa.
Sakarja 11:12, 13.

Juudaksen petos edustaa väärennettyjen pappien petosta, sillä luku 30 edustaa pappien ikää. Papit, jotka ovat myös leeviläisiä, puhdistetaan kullaksi ja hopeaksi liiton Sanansaattajan toimesta. Juudaksen kolmekymmentä hopearahaa edustaa väärin pappien puhdistamista sunnuntailaissa; vaikka Juudas kuoli juuri ennen ristiä, se oli silti sama päivä. Juudas ei ole sanhedrinin vertauskuva; hän on vertauskuva yhdestä, jonka ajateltiin olevan Kristuksen opetuslasten joukossa.

Kristuksen opetuslapsena sinä olit Jeesuksen voitelun opetuslapsi. Hänen kasteessaan tapahtunut voitelu muutti Jeesuksen nimen Jeesus Kristukseksi, sillä Kristus merkitsee voideltua. Hänen nimensä siis muuttui, sillä hänen tuli silloin vahvistaa liitto monien kanssa yhdeksi viikoksi, ja liittosuhteen ensisijainen vertauskuva on muuttunut nimi. Jeesus voideltiin voimalla hänen kasteessaan. Kristuksen opetuslapsena olemisen merkitsi, että olit hänen kasteensa opetuslapsi. Juuri hänen kasteessaan hänet voideltiin voimalla. Pietarin lausuma Matt. 16:18:ssa tunnetaan kristillisessä teologisessa maailmassa nimellä ”kristillinen tunnustus”. Se on yksi suurista teologiiden ja tutkijoiden keskustelunaiheista. Yleisesti ottaen teologiiden ja tutkijoiden keskustelu tuo esiin jotakin, jolla ei ole lainkaan tai jolla on ehkä vain vähäinen merkitys, mutta pääasia säilyy: kristinuskon ymmärtää, että silloin kun Jeesus voideltiin, hänestä tuli Messias.

Hän sanoi heille: ”Kenenkä te sanotte minun olevan?” Niin Simon Pietari vastasi ja sanoi:
”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” Matteus 16:15, 16.

Pietarin alkuperäinen nimi välitti juuri tuon totuuden, sillä Simon Barjona merkitsee ”sitä, joka kuulee kyyhkysen sanoman”, mikä oli Hänen kasteensa sanoma. Hänen kasteensa vastaa 9/11:tä, ja Juudas edustaa niitä, jotka jossakin vaiheessa tunnustivat ymmärtävänsä 9/11:n, mutta eksyvät tieltä vaelluksen varrella. Juudas ei ole Suuren neuvoston vertauskuva, sillä he edustavat Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkkoa. Juudas antoi todistuksen Suurelle neuvostolle, mutta Suuren neuvoston kapinan symboliikka on erilainen kuin Juudaksen kapinan. Suuren neuvoston kapina ilmaistaan seuraavassa unessa.

”Kokosin kirjoitukseni ja lähdimme matkallemme. Matkan varrella pidimme kaksi kokousta Orangessa, ja saimme näyttöä siitä, että seurakunta oli hyötynyt ja rohkaistunut. Me itsekkin virkistymme Herran Hengen kautta. Sinä yönä näin unta, että olin Battle Creekissä katsomassa oven sivulasin läpi ja näin joukon marssivan taloa kohti, kaksi rinnakkain. He näyttivät ankarilta ja päättäväisiltä. Tunsin heidät hyvin ja käännyn avaamaan salin ovea ottaakseni heidät vastaan, mutta ajattelin katsoa vielä uudelleen. Näky oli muuttunut. Joukko näyttikin nyt katolisen kulkueen kaltaiselta. Yhdellä oli kädessään risti, toisella ruokosauva. Ja heidän

lähestyessään se, joka kantoi ruokosauvaa, piirsi kehän talon ympäri sanoen kolme kertaa: 'Tämä talo on pannaan julistettu. Omaisuus on takavarikoitava. He ovat puhuneet pyhää sääntökuntaamme vastaan.' Kauhu valtasi minut, ja juoksin talon läpi ulos pohjoisesta ovesta ja huomasin olevani joukon keskellä; osa heistä oli minulle tuttuja, mutta en uskaltanut puhua heille sanaakaan, etten tulisi kavalletuksi. Yritin etsiä syrjäistä paikkaa, missä voisin itkeä ja rukoilla kohtaamatta kiihkeitä, uteliaita katseita, minne ikinä käännyn. Toistin usein: 'Kunpa vain voisin ymmärtää tämän! Jospa he kertoisivat minulle, mitä olen sanonut tai mitä olen tehnyt!'"

"Itkin ja rukoilin paljon, kun näin omaisuutemme takavarikoitavan. Koetin lukea ympärilläni olevien katseista myötätuntoa tai sääliä minua kohtaan ja tarkkailin useiden kasvoja, joiden ajattelin puhuvan minulle ja lohduttavan minua, elleivät he pelkäisi muiden huomaavan sitä. Yritin kerran päästä pois väkijoukosta, mutta nähdessäni, että minua tarkkailtiin, salasin aikeeni. Aloin itkeä ääneen ja sanoin: 'Kunpa he vain kertoisivat minulle, mitä olen tehnyt tai mitä olen sanonut!' Mieheni, joka nukkui vuoteessa samassa huoneessa, kuuli minun itkevän ääneen ja herätti minut. Tyynyni oli märkä kyynelistä, ja raskas masennus painoi mieltäni." Testimonies, volume 1, 577, 578.

Sen periaatteen soveltaminen, että profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he itse elivät, nostaa esiin hyvin vakavan kysymyksen seitsemännen päivän adventtikirkon johtajille. Sisark. White "kokosi" "kirjoituksensa" ja alkoi paluumatkan Battle Creekiin. Battle Creek oli silloin työn sydän, niin kuin Tacoma Park on nykyään, tai Jerusalem Kristuksen päivinä. Hän kokosi kirjoituksensa matkaa varten sen jälkeen, kun hän oli tuonut esiin kamppailun, jota hän oli käynyt kirjoitustensa suhteen. Hänen unensa asiayhteys koskee hänen kirjoituksiaan. Kamppailu tapahtui Wrightin kaupungissa.

„Wrightissa ollessamme olimme lähettäneet käsikirjoitukseni nro 11:tä varten julkaisutoimistoon, ja paranin lähes joka hetki kokousten ulkopuolella käyttäessäni aikani nro 12:tä varten tarkoitetun aineiston kirjoittamiseen. Voimani, sekä ruumiilliset että henkiset, olivat joutuneet ankaralle koetukselle työskennellessäni Wrightin seurakunnan hyväksi. Tunsin tarvitsevani lepoa, mutta en nähnyt mitään mahdollisuutta helpotukseen. Puhuin kansalle useita kertoja viikossa ja kirjoitin monia sivuja henkilökohtaisia todistuksia. Sielujen taakka oli minun päälläni, ja tuntemani vastuut olivat niin suuret, että saatoin saada vain muutaman tunnin unta joka yö."

"Työskennellessäni näin puhuen ja kirjoittaen sain Battle Creekistä kirjeitä, joiden luonne oli masentava. Niitä lukiessani tunsin sanoin kuvaamatonta mielen alakuloa, joka yltyi sielun tuskaksi ja näytti lyhyeksi ajaksi lamauttavan elinvoimani. Kolmena yönä en juuri lainkaan nukkunut. Ajatukseni olivat levottomat ja hämmentyneet. Kätkin tunteeni niin hyvin kuin kykenin mieheltäni ja myötätuntoiselta perheeltä, jonka luona olimme. Kukaan ei tiennyt siitä työstä eikä siitä mielen kuormasta, jota kannoin liittyessäni perheen kanssa aamu- ja iltahartauteen ja pyrkiessäni laskemaan taakkani suuren Taakankantajan harteille. Mutta rukoukseni nousivat sydäimestä, jota tuska oli runnellut, ja rukoukseni olivat katkonaisia ja epäyhtenäisiä hillitsemättömän murheen tähden. Veri syöksyi päähäni, saaden minut usein horjahtamaan ja melkein kaatumaan. Nenästäni vuoti usein verta, varsinkin ponnistelllessani

kirjoittaa. Minun oli pakko panna kirjoittamiseni syrjään, mutta en voinut vapautua siitä huolen ja vastuun taakasta, joka oli päälläni, sillä käsitin, että minulla oli todistuksia toisille, joita en kyennyt heille esittämään.”

”Sain jälleen kirjeen, jossa minulle ilmoitettiin, että katsottiin parhaaksi lykätä n:o 11:n julkaisemista, kunnes voisin kirjoittaa muistiin sen, mitä minulle oli näytetty Terveysinstituutin suhteen, sillä ne, jotka johtivat tuota yritystä, olivat suuressa varojen tarpeessa ja tarvitsivat todistukseni vaikutusta veljien liikuttamiseksi. Kirjoitin silloin muistiin osan siitä, mitä minulle oli näytetty Instituutin suhteen, mutta en voinut esittää koko aihetta, koska veri pakkautui aivoihin. Jos olisin ajatellut, että n:o 12 viivästyisi niin kauan, en olisi missään tapauksessa lähettänyt sitä osaa asiasta, joka sisältyi n:o 11:een. Oletin, että muutaman päivän levon jälkeen voisin jälleen jatkaa kirjoittamistani. Mutta suureksi murheekseni havaitsin, että aivojeni tila teki kirjoittamisen minulle mahdottomaksi. Ajatuksesta kirjoittaa todistuksia, joko yleisiä tai henkilökohtaisia, luovuttiin, ja olin jatkuvassa ahdistuksessa, koska en voinut kirjoittaa niitä.

”Tässä tilanteessa päätettiin, että palaisimme Battle Creekiin ja jäisimme sinne siksi aikaa, kun tiet olivat mutaiset ja rikkoutuneet, ja että minä siellä saattaisin valmiiksi numeron 12. Mieheni halusi hyvin hartaasti nähdä veljensä Battle Creekissä, puhua heille ja iloita heidän kanssaan siitä työstä, jota Jumala teki hänen hyväkseen. Kokosin kirjoitukseni, ja lähdimme matkallemme. ...” Testimonies, 1. osa, 576, 577.

Viimeisinä päivinä seitsemännen päivän adventtikirkon johto, jota kuvataan Battle Creekinä ja niinä, jotka se ”tunsi hyvin”, muuttui katoliseksi kulkueeksi. Seitsemännen päivän adventtikirkon johto muuttui katoliseksi kulkueeksi. Unessa he tulivat ”kaksi kerrallaan”, toisella ruokokeppi, toisella risti. He piirsivät ympyrän talon ympärille ja julistivat kolme kertaa: ”Tämä talo on julistettu pannaan. Omaisuus on takavarikoitava. He ovat puhuneet meidän pyhää sääntökuntaamme vastaan.” Mitä ovat ne ”omaisuudet” siinä ”talossa”, jotka Battle Creekin katoliset johtajat ”takavarikoivat”? Mitä katolisen kirkon ”pyhää sääntökuntaa” vastaan oli ”puhuttu”?

Suoremmin kysymys voitaisiin esittää näin: ”mikä katolisuuden sääntökunta johti inkvisitiota?” Inkvisitio alkoi dominikaanisääntökunnan myötä ennen kuin jesuiitat tulivat historian näyttämölle, mutta tultuaan siihen mukaan heistä tuli se sääntökunta, joka puolusti julmuutta ja verenvuodatusta.

Koko kristikunnassa protestantismia uhkasivat mahtavat viholliset. Uskonpuhdistuksen ensi voittojen mentyä ohi Rooma kutsui koolle uusia voimia toivoen saavuttavansa sen tuhon. Tähän aikaan perustettiin jesuiittojen sääntökunta, kaikista paavilaisuuden puolustajista julmin, häikäilemättömin ja voimakkain. Irrotettuina maallisista siteistä ja inhimillisistä eduista, kuolleina luonnollisen kiintymyksen vaatimuksille, järki ja omatunto täysin vaiennettuina, he eivät tunteneet mitään muuta sääntöä, mitään muuta sidettä kuin sääntökuntansa, eivätkä mitään muuta velvollisuutta kuin sen vallan laajentamisen. Kristuksen evankeliumi oli tehnyt kannattajansa kykeneviksi kohtaamaan vaaran ja kestäämään kärsimystä säikähtämättä kylmyyttä, nälkää, vaivaa ja köyhyyttä, pitämään totuuden lippua korkealla kidutuspenkin,

tyrmän ja roviolavan edessä. Näitä voimia vastaan taistellakseen jesuiitalaisuus innoitti seuraajiinsa fanaattisuuden, joka teki heidät kykeneviksi kestämaan samanlaisia vaaroja ja asettamaan totuuden voimaa vastaan kaikki petoksen aseet. Heille ei mikään rikos ollut liian suuri tehtäväksi, ei mikään petos liian alhainen harjoitettavaksi, ei mikään naamio liian vaikea omaksuttavaksi. Vaikka he olivat vannoneet ikuista köyhyyttä ja nöyryyttä, heidän harkittuna pyrkimyksenään oli hankkia rikkautta ja valtaa, omistautua protestantismin kukistamiseen ja paavillisen yliherruuden uudelleen pystyttämiseen.

”Esiintyessään sääntökuntansa jäsenenä he pukeutuivat pyhyiden asuun, kävivät vankiloissa ja sairaaloissa, palvelivat sairaita ja köyhiä, vakuuttivat luopuneensa maailmasta ja kantoivat Jeesuksen pyhää nimeä, hänen, joka vaelsi tehden hyvää. Mutta tämän moitteettoman ulkokuoren alle kätkeytyi usein mitä rikollisimpia ja kuolettavimpia tarkoituksia. Sääntökunnan perusperiaatteisiin kuului, että tarkoitus pyhittää keinot. Tämän ohjeen mukaan valhe, varkaus, väärä vala ja murha eivät olleet ainoastaan anteeksiannettavia vaan myös kiitettäviä, silloin kun ne palvelivat kirkon etuja. Erilaisissa vajeissa jesuiitat hankkiutuivat valtion virkoihin, kohoten kuninkaiden neuvonantajiksi ja muovaten kansakuntien politiikkaa. Heistä tuli palvelijoita voidakseen toimia isäntiensä vakoojina. He perustivat oppilaitoksia ruhtinain ja aatelien pojille sekä kouluja tavallista kansaa varten; ja protestanttien vanhempien lapset vedettiin paavillisten menojen noudattamiseen. Kaikki roomalaiskatolisen jumalanpalveluksen ulkonainen loisto ja näyttävyydet valjastettiin hämmäntämään mieltä sekä häikäisemään ja lumoamaan mielikuvitusta, ja näin poikien toimesta kavallettiin se vapaus, jonka puolesta isät olivat uurastaneet ja vuodattaneet vertaan. Jesuiitat levisivät nopeasti kautta Euroopan, ja kaikkialla minne he menivät, seurauksena oli paavin vallan elpyminen.”

Antaakseen heille suuremman vallan annettiin bulla, jolla inkvisitio palautettiin voimaan. Huolimatta siitä yleisestä kauhusta, jolla siihen suhtauduttiin jopa katolisissa maissa, tämän kauhean tuomioistuimen pystyttivät jälleen paavillismieliset hallitsijat, ja sen salaisissa tyrmissä toistettiin julmuuksia, jotka olivat liian kauheita päivänvalon kestäviksi. Monissa maissa tapettiin tai pakotettiin pakenemaan muihin maihin tuhansia ja taas tuhansia kansakunnan aivan parhaimmistoon kuuluvia: puhtaimpia ja jalosukuisimpia, älykkäimpiä ja korkeimmin koulutettuja, hurskaita ja omistautuneita paimenia, ahkeria ja isänmaallisia kansalaisia, loistavia oppineita, lahjakkaita taiteilijoita, taitavia käsityöläisiä.

”Tällaisia olivat ne keinot, joihin Rooma oli turvautunut sammuttaakseen uskonpuhdistuksen valon, riistääkseen ihmisiltä Raamatun ja palauttaakseen pimeän keskiajan tietämättömyyden ja taikauskon. Mutta Jumalan siunauksen ja niiden jalojen miesten työn ansiosta, jotka Hän oli herättänyt Lutherin seuraajiksi, protestanttisuutta ei kukistettu. Se ei ollut velkaa voimaansa ruhtinain suosiolle eikä heidän aseilleen. Pienimmistä maista, vaatimattomimmista ja vähäisimmän voimakkaista kansakunnista tuli sen linnakkeita. Se oli pieni Geneve mahtavien vihollisten keskellä, jotka juonittelivat sen tuhoa; se oli Hollanti pohjoisen meren hiekkasärkillään kamppailemassa Espanjan tyranniaa vastaan, Espanjan, joka oli silloin valtakunnista suurin ja rikkain; se oli kolkko, karu Ruotsi, joka saavutti voittoja uskonpuhdistukselle.” Suuri taistelu, 234, 235.

Katolinen kirkko teki kaikkensa kätkeäkseen Raamatun ihmisiltä väittämällä, että heidän pakanalliset perinteensä ja tapansa ovat Jumalan Sanan yläpuolella. Laodikealaisen adventismin johtajat eivät vie toisinajattelijoita oikeuteen Ellen Whiten kirjoitusten vuoksi, mutta Battle Creekin johtajiksi tunnustautuvat katolilaiset tekevät niin. Katolilaisuuden pedon olemukseen kuuluu juuri maallisen vallan käyttäminen uskonnollisten päämäärien saavuttamiseksi. Kun adventismi turvautui maalliseen oikeudelliseen valtaan hallitakseen laitoksiaan, sen ”pyhän järjestyksen” hedelmät voidaan nähdä.

Espanjan inkvigion auto-da-fé -seremonioiden (uskon teko) yhteydessä ruoko ja risti esiintyvät Kristuksen ristiinnaulitsemiseen liittyvinä symbolisina elementteinä. Ruoko viittaa pilkkaavaan valttiin, joka pantiin Jeesuksen käteen hänen orjantappurakruunauksensa aikana ja jolla roomalaiset sotilaat löivät häntä; se symboloi pilkkaa, kärsimystä ja halveksuntaa.

Risti on näkyvästi esillä auto-da-fé-kulkueissa. Vihreä risti (usein mustaan harsokankaaseen verhottuna) toimi inkvigion tunnuksena; sitä kannettiin erillisessä valmistavassa kulkueessa edellisenä päivänä, ja se oli esillä tilaisuuden aikana. Se symboloi tuomioistuimen valtaa.

Omaisuuksien proskriptiolla tarkoitetaan tuomitun henkilön omaisuuden takavarikointia (haltuunottoa tai julistamista menetetyksi), joka oli inkvigion yleinen rangaistus, jonka tarkoituksena oli rahoittaa tuomioistuinta ja rangaista harhaoppia. Tästä ilmoitettiin julkisesti auto-da-fé -tuomioissa, mikä korosti julkista nöyryytystä ja pelotusvaikutusta.

Ellen G. Whiten kirjoitukset tuomitsevat selvästi ja ratkaisevasti sen johdon, joka kieltää hänen kirjoituksensa pyrkiessään vaientamaan viinitarhan laulun, jota lauletaan; mutta se on epäpuhtaan järjestyksen viimeinen teko juuri ennen kuin he sunnuntailain yhteydessä avoimesti ilmaisevat luonteensa. ”Katolinen kulkue” asettuu samalle linjalle kuin kaksikymmentäviisi muinaista miestä, jotka kumartavat aurinkoa. Seuraavissa neljässä kappaleessa ensimmäinen kappale esittää ”Jumalan nimikansan” ”viimeisinä päivinä”. Jakso opettaa selvästi, että viimeisinä päivinä seitsemännen päivän adventistipapit ”kirkoissa ja suurissa ulkoilmakouksissa” ”vaativat kansaa pitämään viikon ensimmäisen päivän”.

”Herralla on riita tunnustautuvan kansansa kanssa näinä viimeisinä päivinä. Tässä kiistassa vastuullisissa asemassa olevat miehet omaksuvat menettelyn, joka on suoranaisessa vastakohdassa Nehemian noudattaman kanssa. He eivät ainoastaan itse sivuuta ja halveksi sapattia, vaan he pyrkivät myös estämään muita pitämästä sitä hautaamalla sen tavan ja perinteen rojun alle. Kirkoissa ja suurissa ulkoilmakouksissa pastorit tähdentävät kansalle välttämättömyyttä pyhittää viikon ensimmäinen päivä. Merellä ja maalla on onnettomuuksia, ja nämä onnettomuudet lisääntyvät, toinen turmio seuraten nopeasti toistaan; ja pientä joukkoa omantunnontarkkoja sapatinpitäjiä osoitetaan niiksi, jotka sunnuntain sivuuttamisellaan tuovat Jumalan vihan maailman päälle.”

Tämä yksilöi selvästi seitsemännen päivän adventistit ”Jumalan tunnustautuvaksi kansaksi”, joka tulee rohkaisemaan sunnuntain viettämistä, ja että he myös osoittavat ”pienen joukon tunnollisia sapatinpitäjiä”. Seuraavassa kappaleessa hän korostaa, että menneiden aikakausien vaino tulee toistumaan. Edellinen kappale päättyi siihen, että hän yksilöi Jumalan tunnustautuvan kansan

vastakohtana niille, joita hän sanoo tunnollisiksi sapatinpitäjiksi. Sen jälkeen hän tuo esiin menneisyyden tapahtumat ja varoittaa, että nuo tapahtumat tulevat toistumaan viimeisinä päivinä. Hän on täysin selvä.

"Saatanaa ajaa tätä valhetta, jotta hän voisi vangita maailman valtaansa. Hänen suunnitelmansa on pakottaa ihmiset hyväksymään erehdyksiä. Hän osallistuu aktiivisesti kaikkien väärin uskontojen levittämiseen eikä pysähdy mihinkään pyrkiessään saattamaan virheelliset opit voimaan. Uskonnollisen kiihkon verhon alla ihmiset, hänen henkensä vaikutuksen alaisina, ovat keksineet lähimmäisilleen julmimpia kidutuksia ja aiheuttaneet heille mitä kauheimpia kärsimyksiä. Saatanalla ja hänen käytyreillään on yhä sama henki, ja menneisyyden historia tulee toistumaan meidän päivinämme."

"On miehiä, jotka ovat suunnanneet mielensä ja tahtonsa pahan toteuttamiseen; sydämensä pimeissä kätköissä he ovat päättäneet, mitä rikoksia he tulevat tekemään. Nämä miehet pettävät itseään. He ovat hylänneet Jumalan suuren vanhurskauden säännön, ja sen sijalle he ovat pystyttäneet oman mittapuunsa, ja verratessaan itseään tähän mittapuuhun he julistavat itsensä pyhiksi. Herra sallii heidän paljastaa, mitä heidän sydämessään on, toteuttaa sen herran henkeä, joka heitä hallitsee. Hän antaa heidän osoittaa vihansa hänen lakiansa kohtaan tavassaan kohdella niitä, jotka ovat uskollisia sen vaatimuksille. Heitä ohjaa sama uskonnollisen hurmoksen henki, joka yllytti Kristuksen ristiinnaulitun väkijoukon; kirkko ja valtio yhdistyvät samassa turmeltuneessa sopusoinnussa.

"Nykypäivän seurakunta on seurannut muinaisten juutalaisten jalanjälkiä; nämä syrjäyttivät Jumalan käskyt omien perinnäissääntöjensä vuoksi. Se on muuttanut säädöksen, rikkonut iankaikkisen liiton, ja nyt, samoin kuin silloin, seurauksena ovat ylpeys, epäusko ja uskottomuus. Sen todellinen tila esitetään näissä Mooseksen laulun sanoissa: 'He ovat turmelleet itsensä, eivätkä ole hänen lastensa kaltaisia tahrattomuudessaan; he ovat nurja ja kieroutunut sukupolvi. Näinkö te palkitsette Herran, te tyhmä ja mieletön kansa? Eikö hän ole sinun isäsi, joka on sinut ostanut? Eikö hän ole sinut tehnyt ja vahvistanut?'" Review and Herald, 18. maaliskuuta 1884.

Profetian Hengen kirjoituksissa on kohta kohdan jälkeen, joissa tunnistetaan Jumalan uskollisten viimeisten päivien vaino, eikä se "nykyajan seurakunta", jonka hän näin yksilöi, ole kristikunta yleensä, vaan se seurakunta, jonka hän toistuvasti osoittaa olevan juutalaisen seurakunnan esikuva. Nuo hänen kirjoitustensa selvät kohdat ovat vaikuttimena sille, että seitsemännen päivän adventtikirkko pyrkii asettamaan rajoituksia sisar White'n kirjoituksille, kuten hänen unensa niin osuvasti osoittaa. Heidän toimintansa hänen kirjoituksiaan vastaan, jotka ilmeisesti olivat hänen huoneensa tavaroita, jotka Battle Creekin johtajien, pyhäksi katolisuuden järjestykseksi muuttuneiden, tuli kieltää. Heidän hyökkäyksensä hänen kirjoituksiaan vastaan kuvataan myös hyökkäyksessä Jeremian kirjoituksia vastaan. Ellen White'n uni on toinen todistaja sille, että Jeremian kirjoitukset poltettiin.

Laodikealaisen adventismin kolmannessa sukupolvessa kompromissi oli hallitseva teema. Kolmatta sukupolvea edustaa Pergamon seurakunta. Alkaen W. W. Prescottin vuonna 1919 julkaistusta kirjasta, jonka nimi oli The Doctrine of Christ, aina teoksen Questions on Doctrine

julkaisemiseen vuonna 1957, hahmottuu siirtymäkausi, jota edustaa alfa-julkaisu ja joka päättyy omega-julkaisuun. Ensimmäinen kirja edusti W. W. Prescottin Juudan heimon Leijonan hylkäämistä luopuneen protestantismiin Kristus-näkemyksen hyväksi. Prescottin osuvasti nimetty kirja *The Doctrine of Christ* riisui Millerin liikkeen profeetalliselta sanomalta sen sisällön, jättäen jäljelle tyhjän Jeesuksen määritelmän, jota katolisuus ja luopunut protestantismi palvovat. Tämän sukupolven viimeinen kirja määrittelee pyhityksen ja vanhurskauttamisen tavalla, joka tuhoaa Jumalan lain, Hänen oikeutensa ja armonsa. Muinaiselle Israelille annettiin vastuu olla Jumalan lain tallettaja, ja adventismin tuli olla ei ainoastaan Jumalan lain vaan myös Hänen profeetallisen Sanansa tallettaja. Vuonna 1919 ilmestyi kirja, joka hylkäsi Jumalan profeetallisen Sanan puolustamisen, merkitsemällä laodikealaisen adventismin kolmannen sukupolven alkua; tämä sukupolvi päättyi kirjaan, joka hylkää Jumalan lain.

"Jos hemmottelet sydämen itsepäisyyttä etkä ylpeyden ja omahyväisen vanhurskauden tähden tunnusta vikojasi, sinut jätetään Saatanan kiusausten alaiseksi. Jos et silloin, kun Herra paljastaa erehdyksesi, tee parannusta etkä tunnusta niitä, hänen kaitselmuksensa vie sinut saman maan yli yhä uudelleen. Sinut jätetään tekemään samankaltaisia virheitä, sinulta puuttuu edelleen viisautta, ja sinä kutsut syntiä vanhurskaudeksi ja vanhurskautta synniksi. Niiden petosten paljous, jotka tulevat vallitsemaan näinä viimeisinä päivinä, saartaa sinut, ja sinä vaihdat johtajaa etkä tiedä tehneesi niin." *Review and Herald*, 16. joulukuuta 1890.

Pergamo, kolmas seurakunta, johti Tyatiraan, paavilliseen seurakuntaan, joka on neljäs sukupolvi, jolloin ne 25 miestä kumartuvat Tyatiran vallan vertauskuvan edessä.

"Varhaisten siirtolaisten omaksuma määräys, jonka mukaan ainoastaan kirkon jäsenet saivat äänestää tai hoitaa virkaa siviilihallinnossa, johti mitä turmiollisimpiin seurauksiin. Tämä toimenpide oli hyväksytty keinona säilyttää valtion puhtaus, mutta se johti kirkon turmeltumiseen. Koska uskonnon tunnustaminen oli äänioikeuden ja viran hoitamisen ehtona, monet, joita ohjasivat yksinomaan maailmallisen laskelmoinnin vaikuttimet, liittyivät kirkkoon ilman sydämenmuutosta. Näin seurakunnat alkoivat huomattavalta osin koostua kääntymättömistä henkilöistä; ja jopa papistossa oli niitä, jotka eivät ainoastaan pitäneet kiinni opillisista erehdyksistä, vaan olivat myös tietämättömiä Pyhän Hengen uudistavasta voimasta. Näin osoitettiin jälleen todeksi ne pahat seuraukset, jotka niin usein on nähty kirkon historiassa Konstantinuksen päivistä nykyaikaan saakka, kun on yritetty rakentaa kirkkoa valtion avulla ja vedota maalliseen valtaan sen tueksi, joka julisti: 'Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta.' Joh. 18:36. Kirkon ja valtion liitto, olkoonpa sen aste kuinka vähäinen tahansa, vaikka se saattaakin näyttää tuovan maailman lähemmäksi kirkkoa, todellisuudessa vain tuo kirkon lähemmäksi maailmaa." Suuri taistelu, 297.

"Kirkon ja valtion liitto, olkoonpa sen aste kuinka vähäinen tahansa, vaikka se saattaa näyttää tuovan maailman lähemmäksi kirkkoa, todellisuudessa se vain tuo kirkon lähemmäksi maailmaa." Toukokuun 18. päivänä 1977 Bert B. Beach (kirkon Pohjois-Euroopan–Länsi-Afrikan divisioonan johtaja ja mukana kirkkojenvälisissä suhteissa) esitti Roomassa pidetyssä ryhmäaudienssissa kultapäällysteisen mitalin antikristukselle, paavi Paavali VI:lle. Se oli osa maailmankonfessionaalisten perheiden sihteerien konferenssin kokousta. Tapahtumasta kerrottiin *Adventist Review*'ssa (11. elokuuta 1977), ja *Religious News Service* pani merkille sen

ensimmäisenä kertana, jolloin SDA:n virallinen edustaja tapasi paavin.

”Herra on julistanut kirouksen niiden ylle, jotka ottavat pois Raamatun kirjoituksista tai lisäävät niihin. Suuri MINÄ OLEN on määrännyt, mikä on oleva uskon ja opin sääntö, ja hän on tarkoittanut, että Raamattu on oleva jokaisen kodin kirja. Seurakunta, joka pitää kiinni Jumalan sanasta, on sovittamattomasti erotettu Roomasta. Protestantit olivat kerran tällä tavoin erillään tästä suuresta luopumuksen kirkosta, mutta he ovat lähestyneet sitä yhä enemmän ja ovat yhä edelleen sovinnon tiellä Rooman kirkon kanssa. Rooma ei koskaan muutu. Sen periaatteet eivät ole vähimmässäkään määrin muuttuneet. Se ei ole kaventanut kuilua itsensä ja protestanttien välillä; he ovat tehneet kaiken lähentymisen. Mutta mitä tämä todistaa tämän ajan protestanttisuudesta? Juuri Raamatun totuuden hylkääminen saa ihmiset lähestymään epäuskoa. Luopunut seurakunta lyhentää etäisyyttä itsensä ja paavikunnan välillä.”

Sellaiset sielut kuin Luther, Cranmer, Ridley, Hooper sekä ne tuhannet jalot miehet, jotka olivat marttyyreja totuuden tähden, ovat todellisia protestantteja. He seisivat totuuden uskollisina vartijoina ja julistivat, että protestantismi ei kykene liittoon roomalaisuuden kanssa, vaan sen täytyy olla paavikunnan periaatteista yhtä kaukana erillään kuin itä on lännestä. Sellaiset totuuden puolustajat eivät voineet olla sen enempää sopusoinnussa ”synnin ihmisen” kanssa kuin Kristus ja hänen apostolinsa. Varhaisempina aikakausina vanhurskaat tunsivat, että oli mahdotonta liittyä Roomaan, ja vaikka heidän vastustuksensa tätä erehdyksen järjestelmää kohtaan säilyi omaisuuden ja hengen vaaralla, heillä oli kuitenkin rohkeutta pysyä erillään, ja miehuullisesti he taistelivat totuuden puolesta. Raamatun totuus oli heille rakkaampi kuin rikkaus, kunnia tai edes henki itse. He eivät voineet sietää nähdä totuuden haudattuna taikauskon ja valheellisen sofistiikan massan alle. He ottivat Jumalan sanan käsiinsä ja kohottivat totuuden lipun kansan eteen julistaen rohkeasti sitä, minkä Jumala oli heille ilmoittanut Raamattua ahkerasti tutkittaessa. He kuolivat julmimmilla mahdollisilla kuolemilla uskollisuutensa tähden Jumalalle, mutta verellään he ostivat meille vapaudet ja etuoikeudet, joista monet, jotka väittävät olevansa protestantteja, helposti luopuvat pahan vallan hyväksi. Mutta luovutammeko me nämä kalliisti ostetut etuoikeudet? Tarjoammeko me loukkauksen taivaan Jumalalle ja, sen jälkeen kun hän on vapauttanut meidät roomalaisesta ikeestä, asetammeko jälleen itsemme tämän antikristillisen vallan orjuuteen? Osoitammeko rappiomme allekirjoittamalla pois uskonnonvapautemme, oikeutemme palvoa Jumalaa oman omantuntonne vaatimusten mukaisesti?

“Lutherin ääni, joka kaikui vuorissa ja laaksoissa, joka järjestytti Eurooppaa ikään kuin maanjäristys, kutsui esiin jalojen Jeesuksen apostolien armeijan, eikä totuutta, jota he puolustivat, voitu vaientaa rovioilla, kidutuksilla, vankityrmillä eikä kuolemalla; ja yhä jalon marttyyrien armeijan äänet kertovat meille, että Rooman valta on viimeisten päivien ennustettu luopumus, laittomuuden salaisuus, jonka Paavali näki jo omana aikanaan alkaneen vaikuttaa. Roomalaiskatolisuus voittaa nopeasti alaa. Paavius on kasvussa, ja ne, jotka ovat kääntäneet korvansa pois totuuden kuulemisesta, kuuntelevat sen eksyttäviä taruja. Paavilliset kappelit, paavilliset oppilaitokset, nunnaluostarit ja munkkiluostarit lisääntyvät, ja protestanttinen maailma näyttää nukkuvan. Protestantit menettävät sen tunnusmerkin, joka erotti heidät maailmasta, ja he lyhentävät välimatkaa itsensä ja Rooman vallan välillä. He ovat kääntäneet korvansa pois totuuden kuulemisesta; he ovat olleet haluttomia ottamaan vastaan valon, jonka

Jumala vuodatti heidän polulleen, ja kulkevat sen tähden pimeyteen. He puhuvat halveksivasti ajatuksesta, että roomalaiskatolisten ja niiden, jotka liittoutuvat heidän kanssaan, taholta tapahtuisi menneisyyden julman vainon elpyminen. He eivät tunnusta sitä tosiasiaa, että Jumalan sana selvästi ennustaa sellaisen elpymisen, eivätkä suostu myöntämään, että Jumalan kansa kärsii vainoa viimeisinä päivinä, vaikka Raamattu sanoo: 'Lohikäärme vihastui vaimoon ja meni käymään sotaa hänen siemenensä jäännöistä vastaan, niitä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen Kristuksen todistus.'"

"Paaviusko on ihmisluonnon uskonto, ja suurin osa ihmiskunnasta rakastaa oppia, joka sallii heidän tehdä syntiä ja kuitenkin vapauttaa heidät sen seurauksista. Ihmisillä täytyy olla jokin uskonnon muoto, ja tämä uskonto, joka on ihmisen keksimä ja kuitenkin vaatii itselleen jumalallista arvovaltaa, sopii lihalliselle mielelle. Ihmiset, jotka pitävät itseään viisaina ja älykkäinä, kääntyvät ylpeydessään pois vanhurskauden mittapuusta, kymmenestä käskystä, eivätkä katso arvonsa mukaiseksi tutkia Jumalan teitä. Sen tähden he kulkevat väärille teille, kielletyille poluille, tulevat omahyväisiksi, itseriittoisiksi, paavin esikuvan mukaan, eivät Jeesuksen Kristuksen esikuvan mukaan. Heillä täytyy olla sellainen uskonnon muoto, joka vaatii mahdollisimman vähän hengellisyyttä ja itsensäkieltämistä, ja koska pyhittämätön inhimillinen viisaus ei johda heitä inhoamaan paaviuskoa, he luonnostaan vetäytyvät sen tarjoomusten ja oppien puoleen. He eivät tahdo vaeltaa Herran teillä. He ovat kerta kaikkiaan aivan liian valistuneita etsiäkseen Jumalaa rukoillen ja nöyrästi, hänen sanaansa älyllisesti tuntien. Koska he eivät välitä tuntea Herran teitä, heidän mielensä ovat kokonaan avoinna eksytyksille, täysin valmiina ottamaan vastaan ja uskomaan valheen. He ovat halukkaita siihen, että kaikkein järjettömimmät, kaikkein ristiriitaisimmat valheet syötetään heille totuutena."

"Saatanan petoksen mestariteos on paavikunta; ja vaikka on osoitettu, että suuren älyllisen pimeyden aika oli roomalaisuudelle suotuisa, on myös osoitettava, että suuren älyllisen valon aika on niin ikään suotuisa sen vallalle; sillä ihmisten mielet keskittyvät heidän omaan ylemmyyteensä eivätkä mielellään pidä Jumalaa tietonsa piirissä. Rooma vaatii itselleen erehtymättömyyttä, ja protestantit seuraavat samaa linjaa. He eivät halua etsiä totuutta ja edetä valosta suurempaan valoon. He ympäröivät itsensä ennakkoluulolla ja näyttävät olevan halukkaita tulemaan petetyiksi ja pettämään muita.

"Vaikka seurakuntien asenne onkin lannistava, ei silti ole syytä menettää rohkeuttaan; sillä Jumalalla on kansa, joka pysyy uskollisena hänen totuudelleen, joka tekee Raamatusta, ja yksin Raamatusta, uskonsa ja oppinsa ohjeen, joka kohottaa mittapuun ja pitää korkealla lippua, johon on kirjoitettu: "Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko." He tulevat pitämään puhdasta evankeliumia arvossa ja tekemään Raamatusta uskonsa ja oppinsa perustuksen.

"Tällaista aikaa varten kuin tämä, jolloin ihmiset hylkäävät Herran Sebaotin lain, Daavidin rukous soveltuu: 'On aika sinun, Herra, toimia; sillä he ovat tehneet tyhjäksi sinun lakisi.' Olemme tulossa aikaan, jolloin Jumalan lain ylle kasataan miltei yleismaailmallista halveksuntaa, ja Jumalan käskyjä pitävää kansaa koetellaan ankarasti; mutta menettävätkö he kunnioituksensa Jehovan lakia kohtaan siksi, etteivät toiset näe ja käsitä sen sitovia vaatimuksia? Kunnioittakoon Jumalan käskyjä pitävä kansa Daavidin tavoin Jumalan lakia sitä enemmän, mitä enemmän ihmiset sen syrjään työntävät ja kasaavat sen päälle epäkunnioitusta

ja halveksuntaa.” Signs of the Times, 19. helmikuuta 1894.

Kaksi vuotta ennen kuin antikristus sai kultamitalin laodikealaisen seitsemännen päivän adventistikirkon johtajalta, vuonna 1975, seitsemännen päivän adventistikirkkoa vastaan nostettiin kanne: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of California), jossa Equal Employment Opportunity Commission haastoi kirkon kustannustalon oikeuteen kahden naispuolisen työntekijän puolesta — Merikay Silverin (entisen toimittajan, joka oli lähtenyt tehtävästään ennen kanteen nostamista) ja Lorna Toblerin — väittäen, että palkkauksessa ja etuuksissa oli harjoitettu sukupuoleen perustuvaa syrjintää. Kirkko puolusti menettelytapojaan osittain vetoamalla uskonnollisiin poikkeuksiin ja käsittelemällä hallintorakennettaan.

6. helmikuuta 1976 päivätyssä valahtoisessa lausunnossa (osana tuomioistuimelle jätettyä puolustuskirjelmää) Neal C. Wilson (tuolloin kirkon Pohjois-Amerikan divisioonan puheenjohtaja ja myöhemmin pääkonferenssin puheenjohtaja vuosina 1979–1990) käsitteli kirkon historiallisia näkemyksiä roomalaiskatolisuudesta. Lausunto annettiin siinä yhteydessä, että vastustettiin kirkon luonnehtimista ”hierarkiaksi”, joka olisi paavillisen järjestelmän kaltainen. Asiaankuuluva koko lainaus kuuluu: ”Vaikka on totta, että seitsemännen päivän adventtikirkon historiassa oli ajanjakso, jolloin kirkkokunnalla oli selvästi roomalaiskatolisuuden vastainen näkökanta ja jolloin termiä ’hierarkia’ käytettiin halventavassa merkityksessä viittaamaan paavilliseen kirkonhallintomuotoon, tämä kirkon taholta omaksuttu asenne ei ollut mitään muuta kuin ilmentymä laajalle levinneestä paavinvallan vastaisuudesta konservatiivisten protestanttisten kirkkokuntien keskuudessa tämän vuosisadan alkupuolella ja edellisen loppupuolella, ja se on nyt seitsemännen päivän adventtikirkon osalta heitetty historian romukoppaan.”

Tämä kuvastaa siirtymistä pois kirkon perinteisestä profeetallisesta tulkinnasta, jossa paavius tunnistettiin Ilmestyskirjan ”pedoksi” tai antikristukseksi. Kirkon sisä- ja ulkopuoliset kriitikot ovat tulkinneet tämän anti-katolisen kannan vähättelyksi tai hylkäämiseksi, jotta mukauduttaisiin nykyajan ekumeniaan tai oikeudellisiin puolustuksiin. Wilson tunnisti vuonna 1985 kirkon eri divisioonien puheenjohtajat ”kardinaaleiksi”, kun hän totesi: ”... kaikkien Kaukoidän maiden joukosta ei ole yhtäkään ’kardinaalia’, kun taas Afrikasta tulee luultavasti kaksi ’kardinaalia’.”

Sisar White totesi, että luopunut kirkko vähentää etäisyyttä itsensä ja paavin välillä! Kolmannen sukupolven kompromissia kuvataan Hesekielin kahdeksannessa luvussa Tammusta itkevänä sekä Pergamon kompromissina. Ensimmäinen sukupolvi vuodesta 1863 vuoteen 1888 edusti Efeson seurakuntaa, seurakuntaa, joka oli menettänyt ensirakkautensa, ja milleriittiliikkeen ensirakkaus oli profeetallinen sanoma, ja tuon profeetallisen sanoman ensimmäinen luku olivat ”seitsemän aikaa”, jotka pantiin syrjään vuonna 1863.

Vuodesta 1888 vuoteen 1919 saakka toinen sukupolvi, jota Smyrna ja Hesekielin salakamarit edustavat, todisti Profetian Hengen kuolemaa, kun sisar White laskettiin lepoon vuonna 1915. Neljästä sukupolvesta tarvitaan lisää yksityiskohtia todistuksen täydentämiseksi, mutta asteittain etenevä kapina on ymmärrettävä, jotta voitaisiin täysin käsittää, kuinka luopiokansa saattoi ”kieltää” Ellen Whiten kirjoitukset tai kuinka he saattoivat edistää viikon ensimmäistä päivää

hyväksyttävänä. Juudas toimii yhdessä ”Efraimin juopuneiden” kanssa, jotka ”hallitsevat tätä kansaa” Jerusalemissa, ja ne, jotka hallitsevat Jerusalemia ja kumartavat aurinkoa, esitetään Suuren neuvoston kautta.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

”Kuinka vähän kärsivällisyyttä onkaan ilmennyt niiden keskuudessa, jotka tunnustautuvat Jumalan lapsiksi, kuinka monta katkeraa sanaa on puhuttu, kuinka paljon tuomiota on lausuttu niitä vastaan, jotka eivät kuulu meidän uskoomme. Monet ovat pitäneet muihin kirkkoihin kuuluvia suurina syntisinä, vaikka Herra ei katso heitä niin. Niiden, jotka katsovat muiden kirkkojen jäseniä tällä tavoin, on nöyryyttävä Jumalan väkevän käden alle. Niillä, jotka he tuomitsevat, on saattanut olla vain vähän valoa, vain harvoja tilaisuuksia ja etuoikeuksia. Jos heillä olisi ollut se valo, joka monilla meidän seurakuntiemme jäsenillä on ollut, he olisivat voineet edistyä paljon nopeammin ja edustaa uskoaan paremmin maailman edessä. Niistä, jotka kerskaavat valollaan mutta eivät kuitenkaan vaella siinä, Kristus sanoo: ’Mutta minä sanon teille: Tuomiopäivänä on Tyyron ja Siidonin maa oleva helpommassa asemassa kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum [seitsemännen päivän adventistit, joilla on ollut suuri valo], joka olet korotettu taivaaseen asti [etuoikeuksiesi puolesta], sinut syöstään alas helvettiin; sillä jos ne voimalliset teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet Sodomassa, se seisoi vielä tänäkin päivänä. Mutta minä sanon teille: Sodoman maan on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun.’ Silloin Jeesus vastasi ja sanoi: ’Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtävisiltä [heidän oman arvionsa mukaan] ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.’”

“Ja nyt, koska te olette tehneet kaikki nämä teot, sanoo Herra, ja minä olen puhunut teille, varhain nousten ja puhuen, mutta te ette kuulleet; ja minä kutsuin teitä, mutta te ette vastanneet; sentähden minä teen tälle huoneelle, joka on kutsuttu minun nimelläni ja johon te luotatte, sekä paikalle, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne, niinkuin minä tein Siilolle. Ja minä heitän teidät pois kasvojeni edestä, niinkuin minä heitin pois kaikki teidän veljenne, koko Efraimin siemenen.”

”Herra on perustanut keskuuteemme erittäin tärkeitä laitoksia, ja niitä on johdettava, ei niin kuin maailmallisia laitoksia johdetaan, vaan Jumalan järjestyksen mukaan. Niitä on johdettava katse yksinomaan hänen kunniassaan, jotta kaikin keinoin hukkuvia sieluja voitaisiin pelastaa. Jumalan kansalle Hengen todistukset ovat tulleet, ja kuitenkin monet eivät ole ottaneet vaarin nuhteista, varoituksista ja neuvoista.

”Kuulkaa nyt tämä, te tyhmä kansa, vailla ymmärrystä; joilla on silmät, mutta eivät näe, joilla on korvat, mutta eivät kuule: ettekö pelkää minua, sanoo Herra, ettekö vapise minun edessäni, minä, joka olen asettanut hiekan meren rajaksi ikuisella säädöksellä, niin ettei se voi sitä ylittää? Ja vaikka sen aallot kuohuisivat, eivät ne kuitenkaan voi voittaa; vaikka ne pauhaisivat, eivät ne kuitenkaan voi käydä sen yli. Mutta tällä kansalla on luopunut ja niskoitteleva sydän; he ovat luopuneet ja menneet pois. Eivätkä he sano sydämessään: Peljätkäämme nyt Herraa, meidän Jumalaamme, joka antaa sateen, sekä syyssateen että kevätsateen, ajallansa; hän säilyttää meille elonkorjuun määrättyt viikot. Teidän pahat tekonne ovat kääntäneet nämä pois, ja teidän syntinne ovat pidättäneet hyvät asiat teiltä.... He eivät aja orvon asiaa, orvon asiaa,

vaikka menestyvät; eivätkä he hanki oikeutta köyhälle. Enkö minä rankaisisi tällaisista teoista? sanoo Herra; eikö minun sieluni kostaisi tällaiselle kansalle kuin tämä?”

”Joutuuko Herra sanomaan: ’Älä rukoile tämän kansan puolesta äläkä korota heidän tähtensä huutoa tai rukousta äläkä ano minulta esirukouksin; sillä minä en kuule sinua’? ’Sentähden sateet on pidätetty, eikä myöhäissadetta ole tullut.... Etkö tästä ajasta lähtien huuda minulle: Isäni, sinä olet nuoruuteni opas?’” Review and Herald, 1. elokuuta 1893.